

Em diuen Titus Burns i fins fa quatre dies no m'havia parat a pensar mai que la vida és tan fràgil com una bombolla de sabó. Per exemple, un absurd colp de navalla, una burxada de mil·lèsimes de segon i tot d'una canviés de barri amb les mans a les butxaques i l'esquela mortuòria sota el braç.

Com és lògic no acostumes a preocupar-te de coses així mentre et fas gran i mates el temps esclafant-te grans de la cara. Aleshores les prioritats sempre són unes altres, i també els maldecaps, i les necessitats que t'imesos en el difícil art de la supervivència. De fet, fins fa ben poc a mi personalment tan sols hi havia tres coses a la vida que em llevaven la son. La primera era canviar-me el nom (un desig arrossegat des de la infantesa); la segona, ficar-me al llit amb Raquel Vila i, la tercera, tindre els diners suficients per a comprar-me una cambra cuirassada on guardar-los. El meu cervell de badoc no pensava en res més, si bé a favor seu s'ha de dir que les circumstàncies externes el condemnaven a no poder pensar en cap altra cosa durant les vint-i-quatre hores del dia. Les circumstàncies eren insalvables. Circumstàncies com el fet de no poder moure un dit per a canviar-te l'edat i alliberar-te, així, de les regles establertes a les quals et veus sotmés. És a dir, que si tens quinze o setze anys, ja pots resar a tots els déus de la terra perquè de la teua condició d'estudiant no et salvarà ni un pacte de sang amb el dimo-

ni. Vulgues o no, a certes edats formes part d'una fauna de pollosos, de descreguts, de setciències, de fatxendes, de drogoaddictes i d'alcohòlics, amb l'enteniment begut per polloses, per descregudes, per setciències, per fatxendes, per drogoaddictes i per alcohòliques. O a la inversa, m'és igual. A banda queden els companys que sempre fan bona cara quan ixen d'un examen. Són les subespècies dels responsables, dels silenciosos o dels complidors, que tan sols fan lliga amb companyes responsables, silencioses o complidores. O a la inversa. També m'és igual. D'exemplars únics, se'n veuen pocs. Jo me'n considerava un. Sóc (o era) una espècie de marcià.

Una de les coses que puc dir de mi és que sempre m'havia estimat molt. Moltíssim. Tant com m'havia sentit ignorat per la fauna que m'envoltava. La meua presència sempre havia sigut motiu de burles, de rialletes i de xiuxiuejos entre els meus companys, però poc més. Després m'ignoraven. Jo sempre donava per fet que la culpa de tot la tenia el meu nom. Havia sigut víctima d'aquesta crueltat intolerable des de la infantesa. Titus-Micus-Fitus-Pitus. A l'escoleta les burles eren a cara descoberta i les feien els amiguets. Després predominà la moderació, però en el fons els companys d'institut no eren tan diferents d'aquells éssers terribles, professionals del maltracte psicològic, amb patent de cors per a enfonsar-te en la misèria més absoluta. I tot per culpa de cinc lletres escollides per un pare suposadament responsable.

Era per això que fins fa poc la primera prioritat de ma vida encara era canviar-me el nom. La segona, com he dit, ficar-me al llit amb Raquel, i la tercera, fer-me ric. El desig

utòpic em feia somniar milions de milions, una identitat nova, captivar el cor de Raquel per tal d'endur-me-la a una illa deserta pagada al comptat, on cardar entre cocoters i palmeres tropicals. A la Polinèsia, per exemple.

Raquel formava part de les circumstàncies externes. Enguany ens havíem de veure tots els dies a l'institut. Lògicament Raquel pertanyia a la fauna. Però classificar-la dins d'una espècie o subespècie em resultava complicat perquè Raquel, de vegades, acostumava a comportar-se d'una manera tan patètica com la resta de polloses i descregudes que respiraven al nostre voltant; però, en canvi, era un pou de felicitat quan donava el vistiplau a qualsevol examen. La seua combinació de vulgaritat i de notes espaterrants (en el bon sentit) em desconcertava per complet. Amb el temps, aquest desconcert s'afegiria als altres al·licients que em farien sentir una gran atracció per ella. No obstant això, quan la vaig conèixer, el fet de mirar-la, d'observar-la, de gaudir de cadascun dels seus gestos, no sé per què, em feren sospitar en un joc d'aparences, en un engany perfectament planificat, que, pel fet d'ignorar-ne el sentit, em despertava una morbositat irrefrenable, una morbositat que, no cal dir-ho, no pogué deixar de banda el seu físic, un físic d'aquests que no et canses de mirar. Raquel tenia els cabells rossos, estarrufats des de les arrels, i quasi sempre duia dos flocs encuats i molt simpàtics plantats dalt del tot. Els ulls, de mirada picardiosa, eren grans i redons en la forma, vius en l'expressió. La porreta del nas semblava la germaneta d'unes galtes arrodonides i abel·lidores com pomes dolces, i la boca, que era ampla i de llavis afrodisíacs, dibuixava uns somriures tan encisadors que, a poc que en fores l'es-

pill d'un, sempre acabaves pensant que entre Raquel i tu hi podia haver alguna cosa més que un espai en blanc. Si a tot això afegies un cos sense mancances ni exageracions, de proporcions correctes, i amb un pessic de generositat en cuixes i malucs, la irresistible temptació estava servida. Almenys per a mi.

No oblidaré mai la nostra primera conversa.

–Me'l deixes?

–Com?...

–Gràcies.

Fou la segona setmana de curs, enmig dels aldarulls que es formaven entre classe i classe. De camí a la seua taula, Raquel arrablà el meu Pilot roig i després de prendre unes notes me'l tornà en vol directe. El somriure que em va dedicar em va deixar tan aclaparat que vaig ser incapaç de reaccionar amb una efectivitat de la qual em poguera sentir orgullós. Quan vaig plegar el retolador del terra, Raquel ja semblava a anys llum de la meua inoperància, i al seu voltant ja planaven el Lluïisma i els seus bufons. Que el Lluïisma anava darrere de Raquel no era cap secret, i que el Lluïisma era capaç de qualsevol cosa per a perfeccionar la seua estupidesa, tampoc. A mi m'anomenava igual com en altres anys ho havien fet uns altres pollosos com ell: Tistus, o Mistus, o Pistus. O tot seguit. I, com era d'esperar, no em deixava en pau. No hi havia dia que les seues gracies no em recordaren els calvaris dels Titus-Micus-Fitus.

Per a mi, els inicis de curs no tenien mai cap altre al·licient que el d'endevinar qui de tots els companys d'aula seria l'imbècil que em triaria per fer ostentació de la seua masculinitat (cosa que mai entendré). Enguany m'havia

tocat el Lluïisma. Però, d'altra banda, enguany també havia descobert Raquel. La balança s'equilibrava. Ells dos, com jo, eren veterans a l'institut. Mai havíem coincidit junts però jo recordava el Lluïisma d'anys anteriors; pel pati, pels corredors, pel vestíbul, sempre darrere d'alguna coneguda, sempre a la caça de víctimes en potència, sempre empenyant. En canvi, Raquel va ser un descobriment tan inesperat que fins i tot vaig dubtar que estiguérem anys compartint institut. La seua presència, no cal dir-ho, em captivà els sentits, i allò ben cert és que l'enamorament sobtat que vaig sentir per ella em va fer desitjar-la fins al moll de l'os.

És clar que els meus desitjos topaven amb un escull infranquejable: em deien Titus. Cadascú arrossega els seus estigmes: unes orelles obertes, una piga gegant, tímidesa, acné, massa d'açò o massa poc d'allò, fòbies i complexos, manies i obsessions... Motius genètics m'impedien atribuir al meu nom la responsabilitat d'una certa tímidesa i d'un innegable caràcter flegmàtic. Però la fòbia que tenia al meu Titus s'havia convertit en una mena de complex obsessiu que, com Raquel, no em podia traure del cap. Llevat d'això, jo era un xic ben paregut, sa, de costums tranquils, molt exigent a l'hora de mirar-me a l'espill, sobretot pel que feia a la roba; era partidari de la igualtat absoluta entre homes i dones. També era partidari de la llibertat d'expressió, del trànsit lliure d'éssers humans arreu del món, de la llibertat de pensament, de l'intercanvi de cultures, i d'una pila de coses més que, totes tancades dins del mateix sac, formaven l'esperit utòpic de l'ésser humà. Era tota una joia, jo! Però em deien Titus i, es vulga o no, això sempre em feia perdre lluentor.